

המקדש קיים היה חייב חטאת, וחטאת אם קנה בת דנקא יצא ידי חובתו [זבחים מח,א], זה עולה לג' הליש, אמנם עיקר מצותו בסלע, כדאיתא בכריתות [יב,א], והוא עולה לה' דינרין הליש. וגם טוב שיתענה² שני וחמישי ושני³.

מצאתי בשם רבינו שיחיה מהר"ם:

תפג (תלב)

בשבוע אדם בשבת ברכת המוציא נוטל שתי הלחמים בשתי ידיו ואינו חותך כי אם חתיכה אחת וחותכה קודם שיברך ברכת המוציא וחותר חתיכה גדולה כשיעור אכילתו. והביא מהא דאמר פרק כל כתבי רב יוסף נקיט פיתא בתרתי ידא ובצע אכולי שירותא¹.

ואינו חותך כל כך בלחם בעומק שאם יחזיק בקטן שלא יהא הגדול עולה עמו². והביא ראה מפרק העור והרוטב [חולין קנז,ב] מחלוקת דר' מאיר ור' שמעון בזמן שהוא אווז בקטן ואין הגדול עולה עמו אם הוא כפרוס, ר' מאיר אומר כמוהו (שהוא) [שאינו] כפרוס, ר' שמעון אומר אינו (כפרוס) [כמוהו] והרי הוא כפרוס, [ו]ר' מאיר ור'

וגם מצאתי לאחר כן סעד גדול לדברי דבעינן עדות שנפל למים (ואי) [ואז] אמרינן מים שאין להם סוף אשתו אסורה, מן הה"ג של רב יהודה גאון [סי' לא עמ' שכו במהד' מכון י-ם] וזה לשוננו, נפל במים שאין להם סוף בשני עדים ודאי מימת מיית, ולגבי ממון יורשין נחתי לנכסיו, לגבי אשה אחמירו רבנן (אי דאמיד) [עד דאמרי] סימני פדחתו וחוטמו ושאר סימנין שלו. ועוד כתב [שם עמ' שכח] והיכא דאתו בי תרי סהדי או אפילו חד סהדא (ואי) [ואמר] חזיתי להאי פלוני דטבע במים שאין להם סוף³:

תפא (תל)

מורי הר"ם אומר שמותר להדליק את הנר בערב שבת בבית ולאכול בחצר¹. והגיד בשם אביו הר"ר ברוך שאמר בשם רבינו שמחה ז"ל שהיה רגיל לעשות כן בקיץ².
מצאתי:

תפב (תלא)

אם אדם חילל שבת בשוגג יש לו ליתן ה' דינר הליש לצדקה ובזה יתכפר לו, כי בזמן שבת

שינויי נוסחאות

תפ (תכט) 1. תוקן בד"ל עפ"י הבה"ג. תפג (תלב) 1. רב יוסף... שירותא, לפנינו בגמ': חזינא ליה לרב כהנא דנקט תרתי ובצע חדא אמר לקטו כתיב. רבי זירא הוה בצע אכולה שירותיה.

שמחה היה רגיל לעשות כן, וצ"ע. ג. מבואר במדרכי שם דהטעם משום שהיו אוכלים סעודת שבת בקיץ בעוד היום גדול, וכיון דטעם הדלקת הנר כדי שלא ישל בעץ או באבן, הכא שיש לו אורה גדולה מן היום בחוץ יכול לאכול שם. ובהגהות ר"פ לתשב"ץ הוסיף דהיינו דוקא לבני אשכנז שהיו אוכלים בעוד היום גדול, אבל בצרפת שעפ"י הגדולים ששם אין מקדימין כ"כ לאכול צריך לאכול במקום הנר. **תפב (תלא)** כל הפסק בתשב"ץ סי' סח, ארחות חיים ח"א סוף הל' שבת סי' תמו, תפוז"מ ח"א סי' שיד (פוז"מ). א. וכ"ה בתוס' שם ד"ה מכלל. ב. בתשב"ץ ואו"ח שם נוסף שנהגו העולם להתענות למחרתו של שבת. ג. בתרומת הדשן פסקים סי' ס (הובא בד"מ והגה לשו"ע או"ח ס"ס שלד) כתב דבעי להתענות אותם ב' וה' עד שיעלו לארבעים יום ושלא לאכול בשר ולשתות יין כמו שכתב רבינו לגבי בא על הנדה בשוגג (הובא במדרכי שבועות סי' תשנד), עיי"ש בסי' ס ובסי' נה. **תפג (תלב)** כל הסימן בתשב"ץ סי' יח, תפוז"מ ח"א סי' רלא (פוז"מ), ומובא באגודה חולין סי' קנ. א. וכ"כ הגמ"י הל' ברכות ז,ו בשם רבינו לענין בציעה על פת שלימה אף בימות החול, והובא בב"י ושו"ע או"ח

ג. סוף התשובה חסירה, ובד"ל הוסיף: אע"ג דאמר שהאי לי טובא ולא סליק ליה לא שרינן לאיתתיה. ומשמע דוקא דאמר הכי, אבל אם אמר שמת נאמן ושרינן לה. **תפא (תל)** כל הפסק בד"פ סי' תקו, מדרכי שבת סי' רצד, תשב"ץ סי' ג, הגמ"י הל' שבת ה,א, ארחות חיים ח"א הל' הדלקת הנר בע"ש סי' י, כל בו סי' לא, תפוז"מ ח"א סי' רטו (פוז"מ). מובא גם בשו"ת מהרי"ל סי' נג, האגור סי' שסא, ב"י או"ח רעג, ב"ח רסג, חי' מהרש"ל על הרא"ש שבת פ"ב סי' יח. א. בהגמ"י הל' שבת ה,כ כתב דהקשה תלמיד אחד לרבינו הא אמרינן בגמ' שבת כה,ב דהדלקת נר בשבת חובה והיינו לאכול אצל הנר, והשיב לו שנרות נתנו לעונג ולא לצער ואם הוא נהנה בחצר יותר מפני האויר או הכוכבים פשיטא דשרי לאכול בחצר. ובב"ח שם חילק דס"ל למהר"ם דהא דאמרינן דהוי חובה משום שלום בית היינו שלא ישל בהליכתו בבית בעץ או באבן, ולא משום הסעודה והקידוש. ומ"מ במטה משה דיני שבת סי' תיט כתב דלא שרינן אלא לאכול בחצר אבל הקידוש צריך להיות במקום הנר. ב. כן מבואר בתשב"ץ ובהגמ"י דהוא רבינו שמחה משפירא, ובארחות חיים וכל בו שם איתא שרבינו ברוך אמר לו שאביו רבינו